

بازیگری یعنی چالش

گفت‌وگو با عباس جمشیدی فر، بازیگر مجموعه «یاغی»

اگر موافق باشید از نقش متفاوت شما در «یاغی» شروع کنیم. در شخصیت علی چه ویژگی‌هایی وجود داشت که شما را ترغیب به بازی در این نقش کرد؟

از همان اول که آقای کارت نقش علی کمپی را به من پیشنهاد داد این نقش را خیلی دوست داشتم. با این که شاید نقش کوتاهی بود، به شدت برایم جذاب بود چون مادر جامعه‌مان چنین آدم‌هایی را خیلی زیاد می‌بینیم: آدم‌هایی که به چهره‌شان ماسک می‌زنند و دوست دارند خود را جور دیگری به مردم نشان بدهند ولی در باطن یک شکل دیگرند. متأسفانه خیلی‌ها هم گول این آدم‌ها را می‌خورند. یکی از دلایل دیگری که برای من خیلی مهم بود، کلیت این نقش بود. برای بازی در این نقش به تعدادی از کمپ‌های ترک اعتیاد رفتم و چنین آدم‌هایی را از نزدیک دیدم. منظورم اصلاً این نیست که در همه کمپ‌ها چنین اتفاقاتی می‌افتد. اتفاقاً بعضی از کمپ‌ها بسیار درست و پیشرفته‌اند و کارها را به درستی انجام داده و به بیماران کمک می‌کنند. اما متأسفانه در یکی، دو جا چنین آدم‌هایی را دیدم و خیلی مصر بودم که این نقش را همان‌طور که آقای کارت می‌خواهد بازی کنم. محمد کارت هم به شدت روی این نقش حساس بود. تمام تلاشم این بود که راهنمایی‌ها و جزییاتی را که محمد مطرح می‌کرد، اجرا کنم.

با توجه به این که بیشتر به عنوان بازیگر کمدی شناخته می‌شدید، توالی دو نقش مهم جدی در «زخم کاری» و «یاغی»، یک

احسان دبیروزیری

مخاطبان تخصصی تئاتر ممکن است از این نکته آگاه باشند که عباس جمشیدی فر در دوران حضور روی صحنه نمایش نقش‌های جدی زیادی را ایفا کرده است اما تا پیش از نمایش «زخم کاری» (محمدحسین مهدویان) و به خصوص «یاغی» (محمد کارت) احتمالاً کمتر کسی می‌دانست که جمشیدی فر توانایی ایفای نقش در قالب شخصیت‌هایی کاملاً متفاوت را، آن هم با اجرایی حساب‌شده و تحسین‌برانگیز، دارد. در این میان، به چشم آمدن حضور جمشیدی فر در «یاغی» شاید یک نقطه عطف اساسی برای کارنامه او محسوب شود. این در حالی است که در سال‌های اخیر شاهد درخشش بسیاری از بازیگران آشنای فیلم‌ها و مجموعه‌های طنز در نقش‌هایی جدی و گاه حتی عبوس بوده‌ایم. این اتفاق از یک طرف خوشحال‌کننده است و نشان می‌دهد که یکی از کلیشه‌های قدیمی سینما و تلویزیون ایران تا حدی شکسته شده و از سوی دیگر می‌تواند تلنگری به آن دسته از فیلمسازان سینما و تلویزیون ما باشد که با رویکردی محافظه‌کارانه مدام به سراغ انتخاب‌هایی تکراری می‌روند. همین رویکرد محافظه‌کارانه چه‌بسا باعث درج‌زدن بسیاری از بازیگران با استعداد شده باشد.